

Soraya Schultz balanceert op een lijntje in de lucht

“Als ik aan iets denk is mijn focus weg en val ik”

Als een van de weinige vrouwelijke highliners liep Soraya Schultz (33) boven kloven, mensenmassa's, water en tussen flats. Met hoogtevrees. “Het avontuur zit hem in het opzetten van de lijn. Hem lopen is dan een kers op de taart.”

Tekst Manon Stravens Beeld Zout Fotografie

Voetje voor voetje, de armen in de lucht en het lichaam balancerend, loopt ze over de lijn. Soraya is uiterst geconcentreerd en heeft haar blik gericht op het eindpunt. Onder haar een diepe kloof en een meanderende Maas. Ineens zwipt ze er met een gillette vanaf. Het kleine figuurtje bungelt even ondersteboven. Dan zwiert ze haar lichaam weer op de lijn en trekt haar staart goed. Ze zet haar rechtvoet erop, heft haar armen de lucht in en zet de linkervoet erbij. En daar loopt ze weer, licht door de knieën gebogen.

Het is begin januari, de zon zakt. De zestig meter lange Kinglijn bevindt zich op zeventig meter hoogte. Hij loopt tussen de Mérimos- en Cinq Ânes-massieven in Freyr, die worden verbonden met een blauwe nylon spanband van 2,5 cm breed en 3000 kilo sterk. De lijn (of route) dankt zijn naam waarschijnlijk aan het immense kasteel aan de overkant. Of aan de klimmende koning Albert I die Freyr in de jaren dertig als klimgebied ontdekte. Met de imposante kalkstenen en dolomietrotsen is Freyr het grootste en mooiste klimgebied van België. Het is ook een van de eerste gebieden in Europa waar het highlinen werd gepioneerd.

“Lekker lijntje?”, roept Tom Peek, Soraya's vriend, als ze vanaf het anker weer op de rots klautert. Een 'lekker lijntje' heeft een

goede spanning met een niet te harde wind. “Het voelde een beetje als thuiskomen”, zegt Schultz. Ze komen al jaren in Freyr en Schultz liep er als eerste vrouw naast de Kinglijn ook lijnen van tien en dertig meter uit. Uitlopen betekent zonder vallen.

Kinglijn

Ruim twee uur lang zijn Soraya en Tom die middag aan het riggen, ofwel het spannen van de lijn. Ze sjouwden een rugzak vol met delta quick links, shackles, taglines, stukken slackline en slings de twee massieven op. Tom had een dunne tagline met werpzakje naar de overkant gegooid, seilde vervolgens ab, pikte het werpzakje op en maakte er een dikkere tagline aan vast. De ankers konden nu aan beide kanten worden vastgemaakt aan de haken die al jaren geleden in de rots zijn geboord. Soraya bij de Cinq Ânes, Tom bij de Mérimos. “Ieder heeft een vaste kant. We zijn allemaal gewoontedieren”, grapt ze.

Dan wordt Kinglijn gespannen. Met een back-uplijn eronder, mocht hij toch breken. “We krijgen altijd de vraag hoe we de lijn naar de overkant krijgen”, zegt Schultz, terwijl ze gezekerd in haar harnas het anker aan de rots controleert. Zo dus. Soms brengt een drone de draad naar de overkant. Maar er wordt ook wel eens gebruikgemaakt van arenden, aardappelkanonnen, kruisbogen en katapulten weten ze.

Zeventig meter boven de grond.

Wie is Soraya Schultz?

Soraya (1988, Sneek) is naast professioneel highliner - en de eerste vrouwelijke gecertificeerde 'rigger' (highline specialist) van de Benelux - ook psychosociaal therapeut en mindset coach met haar eigen bedrijf. Als gediplomeerd therapeut zet ze in op het voorkomen van burnouts en investeert in de persoonlijke ontwikkeling van jonge professionals. Ze maakt daarin veel gebruik van sport en beweging in de open lucht. Daarnaast geeft ze highline workshops.

Haar wapenfeiten in een notendop:

- 2014 Begonnen met slacklinen en liep binnen een half jaar 30 meter uit in Freyr
- 2015 Liep als eerste vrouw de 10 meter, 30 meter en 60 meter highline in Freyr uit
- 2016 - 2017 Uitgenodigde atleet voor Moléson The highline Extreme
- 2019 ISA-gecertificeerde rigger. De eerste vrouwelijke gecertificeerde rigger van de Benelux
- 2019 Highlines gerigt voor het Girls Only Highline Festival in Tsjechië
- 2020 Highlines geopend in Sardinië en een alpiene highline geopend in Zuid-Duitsland
- 2021 Mental coach en slackline trainer in het SBS-programma The Big Balance

Soraya woont in Utrecht met haar partner en highliner Tom Peek. Met hem heeft ze in onder meer Frankrijk, Duitsland, Slovenië, Kroatië, Italië en Portugal nieuwe lijnen geopend.

Door de walkietalkie communiceert ze met Tom. Er blijkt nog een twist in de lijn zitten, die moet eruit. En dan is de Kinglijn klaar. Ze willen er die middag nog op. Maar eerst opwarmen in de refuge Duchesne, een onbemande houten hut waar ze die nacht ook slapen.

In het Amsterdamse Oosterpark probeerde Schultz bijna acht jaar geleden een slackline voor het eerst uit. Ze kon er niet tegen dat het niet meteen lukte en kocht haar eigen slackline om daar twee weken lang iedere dag na werk in het park op te oefenen. Totdat ze werd gespot door een andere slackliner, Jonas. Die nodigde haar uit om de Diemen-highline, die tussen twee inmiddels gesloopte flats gehangen kon worden, te lopen. En daar was Tom, boven op die lijn. "Veel te jong", dacht Schultz nog. Maar drie maanden later zaten ze samen in Freyr. Elk jaar dat ze samen zijn, krassen ze weer een streepje bij hun namen in de houten tafel in de hut. Vandaag ook.

Intimiderend

"De eerste keer voelde als een soort trip", herinnert Schultz zich. Ze stond met een beetje bluf op de lijn, had vet hoogtevrees en zag vlekken. "Van de lijn opstaan lukte eerst niet. Ik had zoveel angst. Maar ik dacht, als ik dit kan, kan ik alles." Binnen een half jaar liep ze de dertig meter lange lijn in Freyr uit. De Kinglijn vond ze intimiderend. "Hij was zo lang. Ik dacht dat ik die nooit zou kunnen." Op 7 augustus 2016 liep ze hem voor het eerst uit. "Ik was zo trots dat ik in de klimtopo van Freyr van het woord Kingline, Queenline heb gemaakt!"

Ruim zeven jaar later behoort ze tot de weinige vrouwelijke highliners ("op een hand te tellen") van Nederland. Samen met Tom heeft ze lijnen geopend in onder meer Frankrijk, Duitsland, Slovenië, Kroatië, Italië en Portugal. Haar tijdlijn op social media bulkt van de schitterende foto's. Ze laat ze zien terwijl Tom onder haar naar de overkant schuifelt: Soraya balancerend boven diepe kloven, in een witte wapperende jurk, op blote voeten. Boven rotslandschappen, water met lichtgevende kwallen, mensenmassa's op een festival. Tussen scheepskranen, hoge gebouwen en bij het vallen van de nacht. Haar hoogtevrees is niet weg, maar ze heeft er wel mee leren omgaan. "Lopen over een lijn die van links naar rechts en van

Het spannen van de lijn samen met Tom Peek.

laag naar hoog zwiëpt, hebben we als mens nooit geleerd", zegt ze. "Je brein en lichaam moeten wennen, het is altijd ongemakkelijk. Je hele lijf trilt en staat onder spanning. Je moet echt doorzetten. Met veel vallen en weer opstaan." Inmiddels staat Tom overdwars, met zijn blik op de vallei. "Een exposure: genieten van het uitzicht en zo lang mogelijk blijven staan. Noem het een beetje spelen", legt Schultz uit.

Highline-playlist

"Op de lijn ben je in het hier en nu", zegt Schultz. "Al je zintuigen staan aan, je voelt de vermoeidheid in je armen, de spanning in je benen en buikspieren. Je voelt je lichaam verzuren terwijl je nog behoorlijk wat passen te gaan hebt. Het in de lucht balanceren, met de wind op je huid, en niks om je heen, geeft een heel vrij gevoel." De spanning blijft, de hele rit. "De lijn brengt je constant uit balans. Inmiddels ken ik de signalen van mijn lichaam. Een snellere hartslag, een droge mond van de adrenaline. Maar ik weet dat het veilig is en ik vertrouw mijzelf en het materiaal." Meestal draait ze muziek, een speciale highline-playlist met een mix van triphop en downtempo. "Om mijn hartslag niet te horen. Die gaat namelijk best snel."

Waar denkt ze aan als ze op die hoogte over een touwtje schuifelt? "In het beste geval aan helemaal niets. Als ik aan iets denk, gaat de lijn meer bewegen en val ik. Dan ben ik mijn focus en concentratie kwijt, en houdt mijn lichaam het niet meer vol. Enerzijds is vallen vervelend, maar ook fijn. Het is een ontlading van de constante spanning. Ik schrik er niet meer van. Vallen hoort erbij. Soms val ik expres. Voor je het in gaten hebt, heeft de zekering je alweer opgevangen."

"Highlinen is een veilige, extreme sport", zegt Schultz. Al gebeuren er door de groeiende populariteit toch ongelukken. Het highlinen werd in de jaren 70 ontdekt door een stel klimmers die een lijntje hadden gespannen tussen de reusachtige bomen in het Yosemite-park in de Verenigde Staten. De Nederlandse highline-community is klein, maar groeit gestaag sinds de sport rond 2011 in Nederland werd geïntroduceerd. Nu wordt het gedaan in de Schoorlse duinen, op de scheepskranen van Maastricht en in de Leemkuilen, een oude leemgroeve bij Hattem bij Zwolle. Niet altijd gewenst en niet altijd legaal, vooral niet als het in een natuurgebied gebeurt. Er worden weleens boetes uitgedeeld.

Lijn van twee kilometer

Regelmatig worden highline-festivals georganiseerd. Schultz: "De records zijn bizar geëxplodeerd. Tien jaar geleden was het

nog bijzonder om honderd meter te lopen. Nu worden er lijnen van meer dan twee kilometer geopend." De langste die ze liep, was, denkt ze, 120 of 130 meter. "Ik weet het niet precies. Afstand boeit me eigenlijk ook niet zo." Ze lacht erom. "Ik hecht eigenlijk zo weinig waarde aan dit soort mijlpalen. Wel aan het avontuur. Ik vind het leuk, doe het voor mezelf, vanuit een passie. Ik leer ook ontzettend veel. In stressvolle situaties blijf ik bijvoorbeeld heel rustig, kan ik helder nadenken en snel handelen. Ik vond het ook spannend om volledig voor mijzelf te gaan werken. Ik heb het gedaan omdat ik ook echt dacht: als ik kan omgaan met angst voor hoogtes dan kan ik dit ook."

Kers op de taart

"In het begin wilde ik het vooral echt goed kunnen, nu ligt de uitdaging meer in het opzetten en het openen van nieuwe lijnen. De hele puzzel van een plan maken, een gebied zoeken, het omhoog wandelen en klimmen en bepalen of de rots van voldoende kwaliteit is, de lijn opzetten: dat is een groot avontuur."

'Ik draai muziek om mijn hartslag niet te horen, die gaat best snel'

Ze herinnert zich de alpiene highline die ze samen met Tom in Zuid-Duitsland opzette. "Zo gaaf! Met een tas van dertig kilo door een steil sneeuwveld naar boven klimmen, om daar een 130 meter lange highline te spannen. Dan is het lopen van zo'n lijn, hoewel ze hem niet heeft uitgelopen, de kers op de taart."

Bij het openen van nieuwe lijnen in andere landen of nieuwe gebieden komt wel wat kijken. "We zoeken via Facebook of Instagram altijd contact met de lokale gemeenschap om te weten wat de regels zijn, wat is toegestaan en wat niet", zegt Schultz. Zo mag er in Tsjechië niet in de rotsen worden geboord. "Maar ook om te peilen hoe mensen tegen dit soort sporten aan kijken. We willen geen sporen achterlaten en niets schaden." Niet boren mag dan hun vuistregel zijn, "maar het is niet altijd uit te sluiten." Zo stuitten ze bij het opzetten van een lijn in Ettringen bij Koblenz op twee klimmers die dat niet zo'n goed idee vonden. "Het was een hele toffe lijn tussen Amphitheater en Hölle, maar we hebben wel afgesproken om hem aan het einde van de dag af te breken."

‘Het liefst loop ik op blote voeten maar bij kou worden ze snel doof’

Dat de sport hard groeit, betekent niet dat iedereen ook kan of wil leren riggen”, zegt ze. Schultz: “Ik wil echt begrijpen hoe het werkt. Enerzijds omdat ik zelfstandig een highline wil kunnen opzetten, maar ook om vertrouwen te hebben in het materiaal. Zo weet je wat je doet en kan je je veiligheid vergroten.” Vindt ze dat geen inflatie van de sport? “Ik heb er geen problemen mee. De wil bij te dragen vind ik wel belangrijk, zoals een tas dragen, materiaal aangeven en bereid zijn kennis op te doen. Het opzetten van de lijn is een teamprestatie. Kom je opdagen als de lijn al is opgezet en ben je weg als alles moet worden afgebroken, dan mag je lekker achteraan in de rij gaan staan.” De groeiende populariteit maakt het namelijk steeds drukker bij de lijn. Voor het belopen van de 770 meter lange lijn in Freyr, in oktober vorig jaar, werden zelfs tijdschema’s opgesteld. “Dan moet je uren wachten om er een half uur op te kunnen.” Schultz mocht uiteindelijk ook, maar omdat de avond al gevallen was, keerde ze halverwege weer om.

Niet in discussie

“Ik heb vooral in het begin wel het gevoel gehad dat ik me moest bewijzen”, zegt Schultz. “Toen ik eens in het park mijn slackline opzette, liep er een man langs die me wilde helpen. Niet nodig, zei ik. Maar hij bleef staan en vroeg of ik het zeker wist. Als ik met Tom ben, nemen ze zijn mening eerder serieus. Bij mij gaan ze in discussie. Het is allemaal goedbedoeld, maar je voelt je niet echt serieus genomen.” Dat is inmiddels veranderd. “De laatste keer dat we met een groep de lijn van 150 meter in Freyr aan het opspannen waren, namen die jongens gewoon aan wat ik zei. Ik hoefde niet meer in discussie.”

Het is koud op deze grijze januaridag. Schultz is weer op de lijn geklommen en loopt naar de overkant en weer terug. Een paar meter voor het einde valt ze. Bungelend aan de lijn, met een brede grijns en blik naar boven. “Ik zag niets meer door de tranen van de wind! Met het weer heb je te dealen”, zegt ze. Al is het liever niet te koud, niet te warm, niet te winderig maar ook niet te windstil. “Met een beetje lekker weer kun je in je zomerkleren. Dan voel je de wind op je huid. Met al deze kleren en lagen heb je minder bewegingsvrijheid”, zegt Schultz. “Het liefst loop ik op blote voeten, maar bij kou worden ze snel doof. Bij te

veel hitte is er weer een kans op uitdroging.” En omdat de lijnen steeds langer worden, ben je ook langer onderweg. Storm is gevaarlijk, maar als het windstil is, is elke trilling in de lijn voelbaar. Inmiddels is de zon doorgebroken, die de lijn en zijn lopers in een prachtig licht zet.

Actieve sporter

Van kinds af aan is Schultz al een actieve sporter. Ze groeide op in Friesland, turnde daar jaren op topniveau en speelde tennis. Als puber deed ze acro en streetdance en in haar studententijd in Groningen en Amsterdam deed ze klassiek ballet. Totdat ze het klimmen, slacklinen en later ook het paragliden ontdekte.

Beweging en sport gaan ook als een rode draad door haar werk. Met de jongeren in de jeugdzorginstelling, waar ze bijna vijf jaar voor werkte, ging ze klimmen, slacklinen, fietsen, wandelen, vissen en kanoën. In haar eigen praktijk gebruikt ze het slacklinen om communicatie en verbinding binnen teams bespreekbaar te maken. En in individuele coachingtrajecten om mensen te helpen een betere balans tussen werk en privé te vinden.

Inmiddels woont ze bijna zes jaar met Tom samen in Utrecht, met wie ze veel van deze sportpassies deelt. Als ze gevraagd worden voor een show op festivals of evenementen, huren ze elkaar als zpp'er in. Die baan in de hulpverlening zegde ze vorig jaar op, toen zij en Tom werden gevraagd voor het programma The Big Balance. Vier maanden lang trainden ze zes BN'ers onder wie Klaasje Meijer en Kiran Badloe om te leren highlinen. De finale was in de nok van de Johan Cruijff ArenA. “Het was een grote uitdaging mensen te trainen die het highlinen onderschatten.”

Nog steeds heeft ze werk te doen. Ze willen heel graag naar Albanië, om daar nieuwe lijnen te openen. En naar Indonesië, wat door de coronapandemie niet doorging. De ‘Queenline’ in Freyr vindt ze nog steeds een van de mooiste lijnen, maar ook daar heeft ze nog wat af te maken. “De 150 meter in Freyr lukt me maar niet, ik val steeds een of twee keer.” En ze zou alle lijnen wel eens in een dag willen doen. “Maar dat wordt dan wel dagen nachtwerk.” ◀